

stransko stališče je pisatelj pokazal na str. 33. in 35., kjer vso starorusko književnost prišteva k maloruski („rusinski“) književnosti in naravnost pravi, da je velikoruska književnost ena izmed najmlajših. Ne vemo, kaj bi nato rekel ruski učenjak Pypin, ki je o staroruski književnosti napisal dva debela zvezka. Nova velikoruska književnost je vedno veljala za nadaljevanje staroruske; staroruska književnost je bila vsem ruskim narečjem skupna, in tudi najbolj zagrizen ukrainofil mora priznati, da je novi velikoruski jezik mnogo bolj podoben staroruskemu, oziroma cerkvenoruskemu, (dasi je temu podlaga južnorusko narečje), kakor pa novi maloruski jezik, oziroma narečje. Sicer je pa tudi vsa znanstvena slavistika odločno

proti takemu stališču, ki ga zavzemajo le politični prenapeteži.

O Slovencih piše pisatelj jako simpatično in dovolj točno; njegova sodba o novejši slovenski književnosti je odvisna od njegovega slovenskega prijatelja, g. A. Dermota.

Splošno je torej drobna knjižica jako vesel pojav v poljski književnosti in vsega priložila vredna. Njenih slabih in pomanjkljivih strani je kriva poljska znanost, ki se je za slavistiko mnogo premalo zanimala; zato je v tem oziru poljsko občinstvo odvisno od pristranskih in plitvih sodb dnevnega časopisja in strankarstva. V takih razmerah je popularizovanje te stroke težavna in kočljiva stvar.

F. Ks. G.

„Te Deum laudamus“. Za mešani zbor s spremljavo orgelj ali orkestra zložil Ignacij Hladnik. Op. 47. Tisk Blaznikov v Ljubljani. Založil skladatelj. Cena partituri 1 K, orkestralnim glasovom v prepisu 4 K. —

O priliki zlate maše vč. gospod kanonika Fr. Povšeta je poklonil marljivi g. skladatelj zlatomašniku nov „Te Deum“. Uglasbil je vse dotično liturgično besedilo; malenkostna izjema je le na 6. strani v 2. vrsti, kjer bi se popolno besedilo moralo glasiti: Et laudamus nomen tuum in saeculum, et in saeculum saeculi.

Posebnih težkoč v skladbi ni; vendar da pride skladba do veljave, treba precej številnega zbora, tembolj, ker nastopa na nekaterih mestih tudi štiriglasni in drugje triglasni moški zbor. Dobro je pogodil g. skladatelj, da je tu pa tam vpletel koralni napev. Splošni značaj skladbe je slovesen, konec posebno veličasten.

Ker se ta spev večkrat rabi pri službi božji, in pregovor pravi, da razlika mika, bo gotovo marsikateri cerkveni pevovodja rad segel po tem najnovejšem Hladnikovem delu.

F. F.

